

OCH ♥ TEATR

◀ NOËL COWARD ▶

UPADŁE ANIOŁY

REŻYSERIA
KRYSZYNA JANDA

NA PLAKACIE OBRAZ TAMARY LEMPICKIEJ
SHARING SECRETS 1928

WYSTĘPUJĄ:

MAGDALENA CIELECKA, MARTA CHYCZEWSKA, MAJA OSTASZEWSKA,
TOMASZ DRABEK, WOJCIECH KALARUS, CEZARY KOŚIŃSKI/MACIEJ WIERZBICKI

PREMIERA
17 GRUDNIA 2014

Realizatorzy

AUTOR
 PRZEKŁAD
 REŻYSERIA
 SCENOGRAFIA
 KOSTIUMY
 ŚWIATŁO
 DŹWIĘK
 KONSULTACJA MUZYCZNA
 KONSULTACJA CHOREOGRAFICZNA
 ASYSTENT SCENOGRAFA
 PRODUCENT WYKONAWCZY
 I ASYSTENT REŻYSERA

WYSTĘPUJĄ

· Noël Coward
 · Elżbieta Woźniak
 · Krystyna Janda
 · Maciej M. Putowski
 · Tomasz Ossoliński
 · Katarzyna Łuszczuk
 · Michał Cacko
 · Janusz Bogacki
 · Anna Iberszer
 · Małgorzata Domańska
 · Alicja Przerazińska
 · Magdalena Cielecka
 · Marta Chyczewska
 · Maja Ostaszewska
 · Tomasz Drabek
 · Wojciech Kalarus
 · Cezary Kosiński/Maciej Wierzbicki

Zapraszam

Dziękujemy Mariannie Linde za pomoc w czasie prób.

Bon moty Noëla Cowarda

„Pamiętajmy,
że to nie jabłko na drzewie,
ale para w ogrodzie
spowodowała wszystkie
problemy na ziemi”.

„Dowcip jest jak kawior
– należy go serwować w małych
porcjach i nie rozsmarowywać,
jak marmoladę”.

„Lubię długie spacerować,
zwłaszcza jeśli chodzą na nie
osoby, które mnie irytują”.

Angielskie anioły, czyli jak upaść, nie strasząc koni

„Czy to naprawdę tak ważne, co robią między sobą kochankowie – dopóki nie robią tego na ulicach i nie straszą koni?”. Noël Coward pewnie podpisałby się pod komentarzem, jakim pani Campbell skwitowała złośliwą uwagę pewnej młodej aktorki, której nie spodobała się nadmierna czułość okazywana przez jej starszego kolegę innemu potomkowi Tespisa. Komentarz ten zrobił zawrotną karierę w czasach swoich i późniejszych, a dziś przywołuje się go niemal w każdym tekście poświęconym kwestiom obyczajowym w Anglii edwardiańskiej. Tę epokę, ostatnio bardzo nam bliską, a to dzięki popularnemu brytyjskiemu serialowi *Downtown Abbey*, charakteryzują gwałtowne sprzeczności. Na zewnątrz, na fotografii, jest w niej jeszcze sporo z Anglii wiktoriańskiej; tuż pod powierzchnią buzuje już rozerotyzowana nowoczesność. Pozory ciągle się liczą, choć nie na tyle, by kogokolwiek przed czymkolwiek powstrzymać. Pani Campbell sama była wielką aktorką, kojarzoną przede wszystkim z rolami kobiet grzesznych, „upadłych aniołów”, co zresztą nie przeszkodziło jej zagrać – w wieku 49 lat! – młodzianki kwiciarki Elizy w prapremierze *Pigmaliiona* George’a Bernarda Shawa. Zabyła w 1893 roku w sztuce Arthura Pinery w roli tytułowej „drugiej pani Tanqueray”, kurtyzany, która pragnie rozpocząć nowe życie jako żona szanowanego mieszczanina. Pineri napisał „sztukę problemową”, w której dokonywał rehabilitacji postaci „kobietę upadłą”. Pani Tanqueray usiłuje zerwać z dawnym życiem, ale ponosi klęskę, gdy jeden z jej byłych klientów okazuje się narzeczonym jej pasierbicy. Biedaczce nie pozostaje nic innego, niż strzelić sobie z pistoletu w skroń. *Drugą panią Tanqueray* zagrano 223 razy, co w ówczesnym Londynie oznaczało spory sukces. Sztuka Pinery reprezentowała popularny nurt w teatrze epoki wiktoriańskiej, w którym autorzy pastwili się nad „grzeszonymi” kobietami. W ówczesnej dramaturgii najczęściej występowały trzy ich typy: uwiedziona dziewczyna, nikczemna uwodzicielka i nawrócona „magdalenka”, czyli młodociana prostytutka. Najzdolniejsi pisarze potrafili upchnąć je wszystkie w jednej sztuce, czasem nawet w jednej postaci, jak Dion Boudicault w *Formosie, czyli Drodze ku ruinie*

z 1869 roku, której bohaterka Jenny to biedna wiejska dziewczyna, pracująca w Londynie dla bogatego lorda, a jednocześnie „jedna z najbardziej wychwalanych śniadych syren Hyde Parku”. W melodramatach tych upadłe dziewczęta w finale najczęściej wyznawały winy, okazywały skruchę i... ginęły śmiercią samobójczą lub w rezultacie chorób, jakich nabawiły się prowadząc grzeszny tryb życia. Ta finałowa śmierć była rozwiązaniem do tego stopnia konwencjonalnym, że słynny humorysta Jerome K. Jerome pokpiwał sobie z niego, ostrzegając upadłe dziewczęta: „Nigdy nie okazujcie skruchy! To zawsze oznacza nagły zgon”.

Co ciekawe, choć w późnych wiktoriańskich czy edwardiańskich dramatach społecznych poświęconych tragicznym perypetiom grzesznych kobiet można już wyczuć wyraźny wpływ Henrika Ibsena, a ostrze krytyki ich autorów zwłaszcza w XX wieku kieruje się coraz częściej w stronę społeczeństwa, skazującego biedne dziewczęta na ciężki los, to sam wątek kobiecej niewierności, zdrady, seksu pozamałżeńskiego pojawił się w Anglii dzięki gatunkowi o wiele mniej poważnemu

– mieszczańskiej farsie we francuskim wydaniu. To właśnie paryscy specjaliści od „sztuki dobrze skrojonej”, przede wszystkim Eugène Labiche i Georges Feydeau, stworzyli nowy teatralny gatunek, w którym zdrada małżeńska stała się osią konfliktu i głównym źródłem humoru. Wcześniej farsa funkcjonowała raczej jako interludium, krótka komiczna wstawka pokazywana między aktami właściwej sztuki albo tuż po niej, swego rodzaju bonus. Zgodnie ze swoją etymologią (*farce* to po francusku „farsz”), była tylko dodatkiem, przyprawą do właściwego teatralnego dania, najczęściej zresztą mało smaczną. W drugiej połowie XIX wieku zamieniła się w trzyaktową sztukę osadzoną w środowisku mieszczańskim, w której w pierwszym akcie szanowany przedstawiciel klasy średniej organizował sobie okazję do „skoku w bok”, w drugim przenosił się do taniego hoteliku, gdzie szalone zbiegi okoliczności uniemożliwiały mu skonsumowanie nielegalnego związku, by w akcie trzecim powrócić na łono rodziny, uporządkować bałagan i ukryć prawdę przed podejrzliwym wzrokiem prawowitej małżonki. Można powiedzieć, że farsa zaczyna się w miejscu,

w którym kończy się komedia: miłość przed ślubem – pokonywanie całego szeregu przeszkód, by móc w finale powiedzieć sakramentalne „tak” – to materiał na tę drugą; miłość po ślubie – tylko na farsę.

W tym kontekście doskonale widać, jak przewrotną farsą są *Upadłe anioły* Cowarda. Autor z jednej strony wpisał się w reguły rządzące gatunkiem, z drugiej jednak zakpił z nich i dał celnego prztyczka w nos londyńskiej publiczności, sprytnie wykorzystując dla własnych celów jej przyzwyczajenia, oczekiwania i ograniczenia.

Sam Coward był postacią fascynującą: pisarzem, aktorem, kompozytorem, nade wszystko zaś dandysem i dyktatorem stylu, wcieleniem angielskości w jej najbardziej dekadentkim i arystokratycznym wydaniu. Paradoksalnie, przyszedł na świat w mieszczańskiej i niezamożnej rodzinie. Był synem skromnego sprzedawcy fortepianów. Swoje teatralne oraz salonowe obycie zawdzięczał matce, która bardzo wcześnie rozpoznała w nim talent i całkowicie poświęciła się jego pielęgnacji. Dzięki temu Coward po raz pierwszy stanął przed publicznością w wieku

zaledwie siedmiu lat, a profesjonalną karierę aktorską rozpoczął w Londynie jako dwunastolatek. Teatr i salon były jego żywiołem; emanował z niego urok nie do odparcia oraz pewność siebie, dzięki czemu szybko znalazł bogatych protektorów z najlepszego londyńskiego towarzystwa. W latach pierwszej wojny światowej rozpoczął karierę filmową, występując m.in. u boku Lillian Gish w *Sercach świata* w reż. D. W. Griffitha. Jako autor sztuk debiutował w 1920 roku, w wieku dwudziestu jeden lat, a pierwszy większy sukces odniósł cztery lata później dzięki dramatowi *Wir*, opowiadającemu o nimfomance z wyższych sfer oraz jej synu narkomanie. Kolejne komedie – m.in. *Katar sienny* (1925), *Upadłe anioły* (1925) czy *Życie prywatne* (1930) – przyniosły mu sławę po obu stronach Atlantyku i pieniądze. To w tym czasie stał się wcieleniem angielskiego dandy: błyskotliwy i cięty dowcip, natychmiast rozpoznawalny w tekstach jego sztuk, Coward uzupełniał swoim wizerunkiem jako osoby publicznej i aktora, niedbale eleganckiego, emanującego wdziękiem oraz specyficznym angielskim *glamour*. Jego urządzone w stylu art déco londyńskie

mieszkanie przy Gerald Road stało się miejscem, w którym podpatrywano rodzące się mody i wyznaczniki stylu.

Ten wizerunek Cowarda jego ojczyzna wykorzystwała w czasie drugiej wojny światowej, angażując go jako... szpiega. Przez jakiś czas pisarz prowadził biuro propagandy w Paryżu, a następnie na zlecenie brytyjskiego wywiadu wyruszył do Stanów Zjednoczonych, gdzie miał wykorzystywać swój status celebryty, by walczyć o poparcie Amerykanów dla angielskiej polityki. Po latach za zasługi na tym polu królowa Elżbieta II nagrodziła Cowarda tytułem szlacheckim.

Upadłe anioły to wczesna farsa pisarza, który w roku 1925 ciągle jeszcze wyrąbał sobie niszę w światku angielskiego teatru i kultury. Stąd tendencja do skandalu. Rok wcześniej Coward oburzył londyńską opinię publiczną tym, że nimfomankę i narkomana umieścił nie w melodramatycznym ryzostoku, ale w wielkomijskim salonie. Tym razem członkiniom londyńskiej socjety kazał upijać się na oczach publiczności. To właśnie brawurowy akt drugiej sztuki wywołał największe zgorszenie wśród krytyków: dotąd na scenach teatrów alkohol

proceedził do zguby ludzi z marginesu oraz przedstawicieli niższych warstw społecznych. Coward kazał solidnie popijać nawet nie bywalcom, ale – o zgrozo! – bywalczyniom salonów. Julia i Jane robią to całkiem otwarcie i radośnie, co w rezultacie kończy się karczemną awanturą i porannym kacem, do tej pory jakoś nie bardzo pasującym do efemerycznych dam z towarzystwa.

Przewrotność Cowarda sięga jednak dalej. Dotychczas w farsie to mężowie nudzili się spokojnym małżeńskim stadłem; to oni występowali w rolach komediowych protagonistów, ukrywając przed żonami miłosne eskapady, co najczęściej wywoływało serię katastrof, niezbędnych w każdej farsie. Tym razem „mótyły w brzuchach” czują raczej obie panie. Doremnie usiłują przekonać mężów i same siebie o zaletach spokojnego, po pięciu latach pozbawionego już namiętności małżeństwa, bo przecież wystarczy w ich obecności wymienić imię dawnego kochanka, by natychmiast porzuciły skrupuły i zaczęły planować miłosną intrygę. To prawdziwa farsowa rewolucja, zwłaszcza że Coward szarga jeszcze jedną ze świętości mieszczańsko-salonowej

kultury – przedmałżeńską czystość angielskiej damy. W wiktoriańskim melodramacie kobiety dzieliły się na upadłe i święte, a przepaść między nimi była nie do przezwyciężenia. Tymczasem Julia i Jane upadły „trochę” przed ślubem, by następnie szczęśliwie wejść w małżeńskie stadło i nie musieć obawiać się konsekwencji. Pojawienie się dawnego kochanka to nie – jak w melodramacie – fatum, ale szansa na krótkotrwały powrót w krainę „dziewiczej” szczęśliwości, wybawienie od małżeńskiej rutyny. Odwracając farsowy męsko-damski schemat, Coward właściwie nobilituje więc upadłą kobietę, daje jej prawo do przeszłości i uznaje ją za pełnoprawną członkinię społeczeństwa. Nie odmawia jej nawet prawa do hipokryzji, do tej pory zastrzeżonej wyłącznie dla mężów.

Warto jednak dodać, że wykpiwając mieszczańską hipokryzję, Coward pozostaje w każdym calu dzieckiem epoki edwardiańskiej, o czym najlepiej świadczy finał jego *Upadłych aniołów*. Oczywiście, nie mam zamiaru zdradzać go w tym miejscu, zakończę więc kolejnym cytatem, tym razem z samego Cowarda. Kiedy w latach 60. ubiegłego wieku

tego jednego z najstylniejszych homoseksualistów swoich czasów zapytano, czy nie chce wreszcie publicznie się ujawnić, odpowiedział: „Broń Boże! Przecież jest jeszcze kilka starszych pań w Worthing, które nie wiedzą”. W świecie Cowarda pozory ciągle są ważne. Wiele wysiłku wkłada się w to, by nadal myliły, chociaż robi się to nie tyle z przekonania, autentycznego przywiązania do purytańskiej moralności, co właściwie z powodów estetycznych. Pozwolić można sobie na sporo, ale afiszować się z tym – straszyć koni – nie wypada.

Jacek Mikołajczyk

Od reżysera

W autobiografii autora w Wikipedii znajdujemy taki krótki zapis: „Noël Peirce Coward (ur. 16 grudnia 1899 w Teddington, zm. 26 marca 1973 w Blue Harbour na Jamajce) – brytyjski reżyser teatralny, dramaturg, scenarzysta filmowy i aktor. Był gejem. Przez 19 lat żył w związku z Georgem księciem Kentu z brytyjskiej rodziny królewskiej, a przez kolejne 30 lat, aż do swojej śmierci, z aktorem filmowym Grahamem Paynem. Coward utrwalił się w powszechnej świadomości głównie jako twórca rewii, komedii i musicali. Do charakterystycznych dla tego twórcy dramatów można zaliczyć *Young Idea* (*Młoda idea*, 1921), *Private Lives* (*Życie prywatne*, 1930), *Blithe Spirit* (*Seans*, 1941). Jego sztuki opowiadają o iluzoryczności więzi społecznych, o głębi indywidualnego doświadczenia wobec przyjętego szampowego konwenansu”. To niesprawiedliwy wybór, a przede wszystkim: dużo za mało. Coward był potęgą teatralną. Niedawno wdziałam duży film dokumentalny o nim i ilość jego aktywności, losy, także wojenne, dokonania kompozytorskie, fonografia, ilość wstawień jego sztuk i ich

powodzenie, oszałamiają. Złotousty, natrafiłam na taki jego bon mot: „Mądry mąż cieszy się kobietą, którą pojął za żonę. Ale jeszcze bardziej cieszy się tymi kobietami, z którymi się nie ożenił”. Mogłoby to być motto do sztuki, którą z radością dajemy Państwu w prezencie. Dwie przyjaciółki czekają nerwowo na przyjazd kochanka i upijają się aż do „prawdy”. Podobno tekst oparty był na prawdziwym wydarzeniu, kiedy autor wraz z przyjacielem Gladyssem Calthropem czekali wystrojonymi na przyjazd wspólnego przyjaciela. Kto mógłby celniej, bardziej złośliwie, zabawniej, opisać kobiety? W obrębie gatunku teatralnego oczywiście, którego Coward był królem. Dlaczego tak się cieszę, że mogę ten spektakl zaprezentować Państwu jako reżyser? To scenariusz nadzwyczajny do popisu dla dwóch aktorek i cacka do zagrania dla panów. Marzyłam o takiej obsadzie i o zabawie z nimi. Marzyłam także o innych współtwórcach tego przedstawienia i ich miałam, byli ze mną. Dziękuję wszystkim za radość przy pracy nad tym słodkim utworem. A teraz

śmiejcie się Mili i zapominajcie o codzienności. Kiedy będziecie wychodzić w szarą Warszawę po przedstawieniu, nocą, przymrznięcie oko na wszystko, na noc, na szarość, na codzienność, na smutki, na zawiedzione nadzieje, na wszystko. Unoście ze sobą wrażenie, że życie jest przyjemnością, może być rozkoszne i nie do końca serio. Oby się udało i Wam, i nam. A ja zazdroszczę im, że to grają.

Krystyna Janda

Magdalena Cielecka – Julia Sterroll

MAGDALENA CIELECKA

Aktorka teatralna i filmowa. Ukończyła Wydział Aktorski Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie. Jeszcze w czasie studiów zadebiutowała na deskach Teatru Starego, z którym współpracowała przez kilka następnych lat. Zagrała m.in. w *Operetce* W. Gombrowicza w reż. T. Bradeckiego czy w *Klątwie* S. Wyspiańskiego w reż. A. Wajdy. W 1999 r. dostała Nagrodę im. A. Zelwerowicza dla najlepszej aktorki sezonu aż za trzy role: tytułową w *Iwonie, księżniczce Burgunda*, Candy w *Niezidentyfikowanych szczątkach ludzkich* i Judytę w *Księdzu Marku* w Teatrze Telewizji.

Od 1998 r. gra w teatrach warszawskich. Najczęściej występowała w Teatrze Różnorodności (dziś TR Warszawa), gdzie grała w spektaklach Grzegorza Jarzyny (np. *Magnetyzm serca* A. Fredry czy *Książę Myszków* wg F. Dostojewskiego) i Krzysztofa Warlikowskiego. Za rolę w *Burzy* w jego reżyserii otrzymała Feliksa Warszawskiego. Od 2008 r. jest aktorką Nowego Teatru, gdzie gra w wielu spektaklach

Krzysztofa Warlikowskiego, m.in. w *Hamlecie*, *Aniołach w Ameryce*, *(A)pollonii*, *Kabarecie warszawskim*. Można też ją oglądać w przedstawieniach teatrów Narodowego (m.in. *Kobieta z zapalkami*, reż. A. Konieczna) i Imki (m.in. *Dzienniki* W. Gombrowicza w reż. M. Grabowskiego).

W 1995 r. Magdalena Cielecka rozpoczęła swoją karierę filmową. Zagrała w filmie *Pokuszenie* i za tę rolę otrzymała wiele prestiżowych nagród w Polsce i za granicą. Ogromną popularność zdobyła grając w takich filmach jak: *Samotność w sieci*, *Zakochani*, *Egoiści* czy nominowanym do Oscara *Katyniu*. Zagrała w popularnych serialach telewizyjnych m.in. w *Czasie honoru* i *Bez tajemnic*.

Jest laureatką wielu prestiżowych nagród. Za rolę w *Kabarecie warszawskim* otrzymała Wdechę 2013 dla Człowieka Roku – nagrodę Gazety 'Co Jest Grane'. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego przyznał jej Srebrny Medal Zasłużony Kulturze – Gloria Artis.

MARTA CHYCZEWSKA

Aktorka teatralna i filmowa. Absolwentka Akademii Teatralnej w Warszawie oraz rocznego programu dla aktorów międzynarodowych w Conservatoire National Supérieur D'art Dramatique w Paryżu. Zagrała w przedstawieniach *Bracia Karamazow* F. Dostojewskiego w reż. J. Gajewskiego oraz *Wesele* Wyspiańskiego, *Wesele Panna Balzaka* i *Panny z Wilka* J. Iwaszkiewicza w reż. M. Komorowskiej. *Panny z Wilka* wystawione zostały także poza uczelnią, na scenie warszawskiego Teatru Studio. W Teatrze Polskim w Warszawie zobaczyć ją można było w *Żeglarzu* J. Szaniawskiego

w reż. J. Klesyka oraz w *Zwiastowaniu* P. Claudela w reż. L. Petersona, w *Śnie nocy letniej* w reż. B. Suchockiej zaś na scenie Bałtyckiego Teatru Dramatycznego w Koszalinie gra gościennie w spektaklach *Motyle są wolne* L. Gershe w reż. Zb. Lesienia oraz *Zemsta* A. Fredry w reż. T. Grochoczyńskiego. Jest także utalentowaną wokalistką – w 2014 r. zdobyła Grand Prix konkursu interpretacji piosenek Wojciecha Młynarskiego, który odbył się w ramach II Festiwalu Twórczości tego autora w Gdańskim Teatrze Szekspirowskim. Nagrodę przyznało aktorce jury pod przewodnictwem samego Wojciecha Młynarskiego.

Marta Chyczewska – Saunders

MAJA OSTASZEWSKA

Aktorka teatralna i filmowa. Ukończyła krakowską PWST na Wydziale Aktorskim. Już w czasie studiów współpracowała z Krystianem Lupą, u którego grała później wielokrotnie. Na początku kariery teatralnej związana była z Narodowym Teatrem Starym. Następnie była członkiem kilku warszawskich zespołów teatralnych: Teatru Dramatycznego (zagrała m.in. w *Jak wam się podoba* W. Szekspira w reż. P. Cieślaka, czy w *Płatonowie* A. Czechowa w reż. P. Miśkiewicza), Narodowego (*Noc listopadowa* St. Wyspiańskiego w reż. J. Grzegorzewskiego) i Rozmaitości (m.in. *Bzik tropikalny* Witkacego w reż. Horsta D'Albertisa. Od 2008 r. jest aktorką Nowego Teatru. Najczęściej pracowała z Grzegorzem Jarzyną (m.in. *Giovanni* na podstawie W. A. Mozarta, *Magnetyzm serca* na podstawie A. Fredry), Krzysztofem Warlikowskim (*(A)polonia, Kabaret warszawski, Opowieści afrykańskie według Szekspira*) i Krystianem Lupą (m.in. *Persona. Ciało Simone*). Role teatralne aktorki były wielokrotnie nagradzane. Zdobyła m.in. Feliksa Warszawskiego za rolę w *Tamie* oraz Nagrodę im. A. Zelwerowicza za rolę Harper w *Aniołach w Ameryce*.

Na dużym ekranie zadebiutowała u samego Stevena Spielberga w *Liście Schindlera*. Rozgłos i nagrody FPFF Gdańsk przyniosły jej role w filmach *Przystań*, *Patrzę na Ciebie*, *Marysiu* i *Prymas*. Aktorka zdobywała też nagrody przyznawane przez widzów: Złotą Kaczkę i Telekamerę. Posiada ogromny dorobek ról w Teatrze Telewizji, zagrała m.in. w *Beztlenowcach* I. Villqista w reż. Ł. Barczyka, czy w spektaklu *Dwoje na huśtawce* W. Gibsona w reż. R. Piwowarskiego i Teatrze Polskiego Radia. Razem z Małgorzatą Braunek i Ksawerym Jasińskim nagrała w 2007 r. adaptację audio buddyjskich bajek zebranych przez Rafe Martina w zbiorze *Głodna Tygrysyca*. Czytała jedną z *Opowieści z ulicy Broca* Pierre'a Gripari na płycie wydanej przez tygodnik „Wprost” i Nowy Teatr. Nagrywa również audiobooki (m.in. *Prawiek i inne czasy* Olgi Tokarczuk, *Zdążyć przed Panem Bogiem* Hanny Krall). Maja Ostaszewska znana jest również ze swojej działalności na rzecz ochrony praw zwierząt. W 2002 r. otrzymała nagrodę towarzystwa Protector Animals.

Maja Ostaszewska – Jane Banbury

TOMASZ DRABEK

Aktor teatralny i filmowy. Przez wiele lat zawodowo związany był z Teatrem Polskim w Bielsku-Białej, gdzie stworzył wiele wyrazistych kreacji m.in. w spektaklach *Hamlet* W. Szekspira w reż. J. Janika, *Czyż nie dobiją się konie?* H. McCoy, *Parady* J. Potockiego, *Czego nie widać* M. Frayna (wszystkie w reż. T. Dutkiewicza), *Nowe Wyzwolenie* St. I. Witkiewicza i *Zbrodnia* M. Buszewicza (oba w reż. E. Marciniak), w *Don Juanie* Molièra w reż. Z. Wardejna, *Procesie* F. Kafki w reż. J. Bały czy w granych do dziś i bardzo popularnych *Szalonych nożyczkach* P. Pörtner w reż. M. Sławińskiego. Współpracował jako asystent reżysera z Ewelina Marciniak i Grzegorzem Chrapkiewiczem. Popularność widzów telewizyjnych i kinowych zyskał dzięki rolom w popularnych serialach *Ranczo* i *Przyjaciółki*. W 2009 r. wyreżyserował film krótkometrażowy *Tak nam się usiadło*. Z *Pożarem w burdelu*, cenioną i lubianą grupą teatralno-kabaretową, związany od początku jej istnienia.

Tomasz Drabek – Maurice Duclos

WOJCIECH KALARUS

Aktor teatralny i filmowy. Ukończył Studium Wokalno-Aktorskie im. Danuty Baduszkowej przy Teatrze Muzycznym w Gdyni. W 1997 r. uzyskał dyplom Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie. Debiutował na deskach Teatru Wielkiego w Warszawie w *Krakowiakach i góralach* w 1991 r.

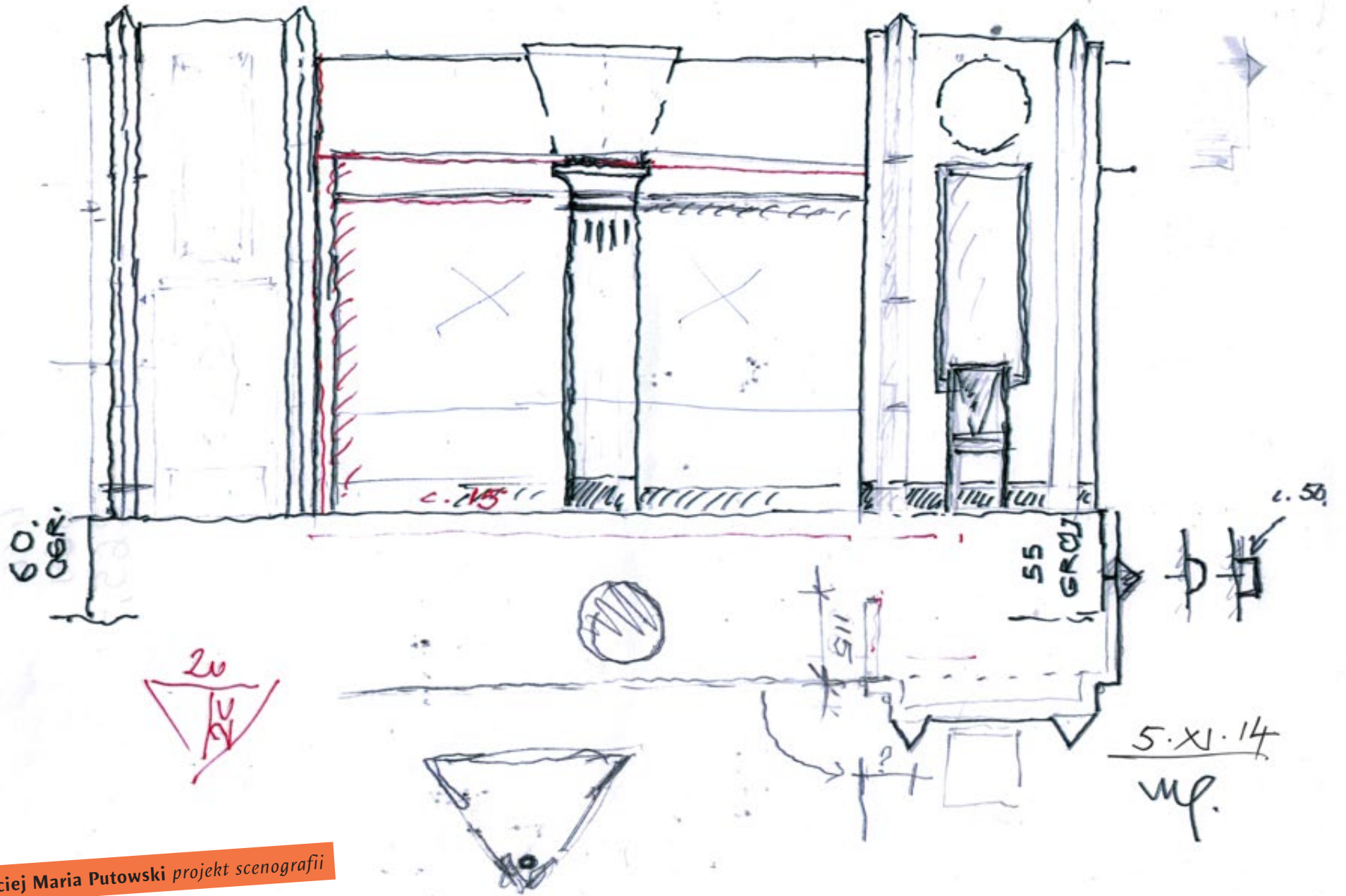
Na początku swojej kariery związał się z warszawskim Teatrem Rozmaitości, w którym był zatrudniony w latach 1996-99. Zagrał tam m.in. w *Procesie* F. Kafki w reż. H. Baranowskiego, czy w spektaklu *Historia o Miłosiernej, czyli Testament psa* A. Suassuna w reż. P. Cieplaka. Następnie pracował w teatrach: Wybrzeże w Gdańsku (na deskach którego zagrał m.in. w *Wyznaniach* Igarza P. K. Dicka, reż. Ł. Barczyk, czy w *From Poland with love* P. Demirskiego w reż. M. Zadary i Starym w Krakowie (m.in. w *Trzech stymatach* Palmera Eldritcha P. K. Dicka w reż. J. Klaty).

W 2006 r. ponownie zaczął grać na warszawskich scenach, w Teatrze Powszechnym, Komedia, Rozmaitości. Od 2009 r. jest w zespole Krzysztofa Warlikowskiego w Nowym Teatrze. W Warszawie grał m.in. w *Nadobni-siach i Koczkodanach, czyli Zielonej Pigułce* Witkacego w reż. Ł. Kosa, czy w *Oto idzie panna młoda* J. Chapmana, R. Cooneya, reż. G. Chrapkiewicz.

Najczęściej grał w przedstawieniach Jana Klaty, Łukasza Barczyka i Łukasza Kosa. W 2009 r. po raz pierwszy wystąpił u Krzysztofa Warlikowskiego w spektaklu *(A)pollonia*. Współpracował z reżyserem i dramaturgiem przy adaptacji tekstu *Końca* z 2010 r.

Aktor znany jest publiczności ze swoich ról w filmach i telewizji. Zagrał w tak ważnych filmach, jak *Przemiany*, *Tulipany*, *Boisko bezdomnych*. Ma też duży dorobek ról w Teatrze Telewizji (m.in. w *Hamlecie* Szekspira w reż. Ł. Barczyka czy w *Powidokach* M. Wojtyszki).

Wojciech Kalarus – Willy Banbury

Maciej Maria Putowski projekt scenografii

~ 15.00

CEZARY KOSIŃSKI

Aktor filmowy i teatralny, absolwent warszawskiej PWST. Zawodowo związany z TR Warszawa, występował także w Teatrze Narodowym w Warszawie, Teatrze Powszechnym, Teatrze Buffo, Teatrze IMKA. Jego debiutem była rola Sydneya Price'a w *Bziku tropikalnym* w reż. G. Jarzyny (nagroda na Konfrontacjach Teatralnych Klasyka polska w Opolu) w Teatrze Rozmaitości. Z Jarzyną pracował jeszcze przy *Iwonie, księżniczce Burgunda* (Teatr Stary w Krakowie), *Magnetyzmie serca* według Fredry (wyróżnienie na Kaliskich Spotkaniach teatralnych), przy *Księżciu Myszkynie, 2007: Macbeth czy Giovannim*. W 1997 r. wystąpił w *Historii o Miłosiernej, czyli Testamencie psa* A. Suassuny w reż. P. Cieplaka. Z reżyserem tym spotykał się ponownie przy *Wątpliwości* *Patricka Shanley'a* oraz *Milczeniu o Hiobie*.

Wystąpił w kilkunastu spektaklach Teatru Telewizji, m.in. w *Gwieździe sezonu* w reż. A. Urbańskiego, *Bigda idzie!* w reż. A. Wajdy. Za rolę Karlosa w *Krawcu* Mrożka w reż. M. Kwiecińskiego został wyróżniony w Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej. Ma na swoim koncie także kilkadziesiąt ról filmowych, m.in. w *Wałęsie, człowieku z nadziei*, *Długu* w reż. K. Krauzego, *Panu Tadeuszu* w reż. A. Wajdy, *Pianiście* w reż. R. Polańskiego, w *Ciele* oraz *Testosteronie* – filmach T. Koneckiego i A. Saramonowicza, *Pieniądze to nie wszystko* w reż. J. Machulskiego czy *Demonie* M. Wrony. Na deskach Och-Teatru gra w *Pocztówkach z Europy* w reż. K. Jandy.

Cezary Kosiński – Fred Sterroll

Maciej Wierzbicki – Fred Sterroll

MACIEJ WIERZBICKI

Aktor teatralny i filmowy. Absolwent warszawskiej PWST. Razem z Adamem Krawczukiem, Rafałem Rutkowskim i Marcinem Perchuciem od 15 lat tworzy Teatr Montownia. Pierwszy spektakl aktora i zarazem Teatru Montownia to *Zabawa* S. Mrożka w reż. A. Warchulskiej. Ma na swoim koncie role we wszystkich spektaklach sygnowanych marką Montowni, m.in.: *Szelmostwach Skapena* powstałych pod opieką artystyczną Jana Englerta, *Testosteronie* A. Saramonowicza w reż. A. Glińskiej, *Peer Gynta*, reż. M. Pasieczny, *Wojnie na trzecim piętrze* w reż. P. Aignera, *Utworze sentymentalnym na czterech aktorów* w reż. P. Cieplaka, *Kamieniach w kieszeniach*, *Edmundzie* i *Kubusiu Fataliście* w reż. K. Stelmaszyka czy jubileuszowym przedstawieniu *Aaa zatrudnimy clowna* w reż. M. Hycnara, granym w Och-Teatrze.

Występuje gościnnie także w spektaklach Och-Teatru np. w *Mayday* i w *Przedstawieniu świątecznym w szpitalu św. Andrzeja R. Cooneya* (wszystkie w reż. K. Jandy), Teatru Na Woli i Studio Buffo, IMKI i Teatru Współczesnego w Szczecinie. Wraz z Teatrem Montownia zdobył liczne nagrody, m.in. za spektakle *Zabawa*, *Szelmostwa Skapena* i *Utwór sentymentalny na czterech aktorów*, jest też laureatem nagrody im. Leona Schillera za osiągnięcia artystyczne w sezonie 97-98 dla Teatru Montownia. Na dużym ekranie wystąpił m.in. w filmach duetu Konecki – Saramonowicz – *Pół serio* i *Ciało* – zagrał również w filmie A. Maleszki *Magiczne drzewo* oraz w *Małej wielkiej miłości* Ł. Karwowskiego czy też w obrazach *Ostatnia akcja* M. Rogulskiego, *Job* K. Niewolskiego, *Uwikłanie* J. Bromskiego czy *Maraton tańca* M. Łazarkiewicza.

NOËL COWARD

Dramatopisarz, aktor, reżyser, autor scenariuszy filmowych, musicali i piosenek. Urodził się w 1899 r. w Anglii. Na scenie pojawił się po raz pierwszy w wieku 7 lat. Swoją pierwszą poważną rolę zagrał z sztuce *Charley's Aunt*, zaś jego pierwszą piosenką był napisany w 1915 r. utwór *Forbidden Fruit*. Kariera zawodowa Cowarda rozwijała się w imponujący sposób na wszystkich polach aktywności zawodowej – pisał, produkował oraz reżyserował filmy i spektakle na podstawie własnych tekstów, grał. Do najważniejszych jego ról teatralnych należą te ze spektakli *The Wortex* (w Polsce pod tytułem *Wir*) i *Życie prywatne* oraz granych w Anglii i Ameryce *Hay Fever*, *Bitter Sweet*, *Design for Living*, *Tonight at 8:30*, *Present Laughter*, *This Happy Breed*, *Sail Away* i *Suite in Three Keys*. Wielką popularność za oceanem przyniosły mu występy w kabarecie w Las Vegas w 1955 roku oraz rola w serialu wyprodukowanym na kanwie tegoż kabaretu przez stację CBS. Wśród najpopularniejszych ról filmowych N. Cowarda wymienić należy te w *Kawalkadzie*, *Seansie* oraz

w *Spotkaniu*, a także w obrazie *The Scoundrel*. Opublikował zbiory opowiadań, piosenki (jak choćby słynne *A Room With A View, I'll See You Again, Don't Put Your Daughter On the Stage, Mrs. Worthington* czy satyryczne *Mad Dogs and Englishmen*), powieść *Pomp and Circumstance* oraz autobiografię w dwu tomach: *Present Indicative* i *Future Indefinite*.

Jako wytrawny znawca swoich czasów oraz gentleman z wyższych sfer Noël Coward uważany jest za twórcę, który w swoich spektaklach i scenariuszach najlepiej oddał atmosferę lat 20. i 30. Od wczesnej młodości uchodził za ambasadora „angielskiego stylu”, który wyszlifował paradoksalnie podczas... podróży do Nowego Jorku w 1921 r. Jako wielbiciel jazzu, z papierosem w długiej lufce, z fantazyjnie ułożonym szalikiem i nienaganymi manierami był ikoną stylu; są i tacy, którzy uważają go dziś za „pierwszą brytyjską gwiazdę pop”.

W 1970 roku otrzymał tytuł szlachecki. Zmarł na Jamajce w 1973 r.

KRYSTYNA JANDA

Aktorka, reżyserka, felietonista, dyrektorka artystyczna dwóch teatrów warszawskich, prezes Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury. Jest absolwentką Państwowego Liceum Plastycznego i Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Warszawie. Ukończyła także Szkołę Muzyczną I stopnia i Studium Baletowe przy Operetce Warszawskiej. Debiutowała jeszcze w trakcie studiów, w spektaklu Teatru TV *Trzy siostry* Antoniego Czechowa rolą Maszy. Jej debiutem teatralnym były: Aniela w *Ślubach panińskich* w Teatrze Ateneum i *Dorian Gray* w *Portrecie Doriany Graya* Oskara Wilda w Teatrze Małym. Po raz pierwszy na ekranie pojawiła się w filmie Andrzeja Wajdy – *Człowiek z marmuru*. Od lat 80. gra i pracuje nieprzerwanie. W teatrze zagrała ponad 60 ról – od antyku, przez Szekspira, do współczesnego repertuaru teatralnego, polskiego i światowego. W swoim repertuarze ma wiele monodramów, z których każdy był sukcesem. Zagrała także ponad 45 ról – od klasycznych do współczesnych – w Teatrze Telewizji oraz około 50 ról w filmach fabularnych. Jest laureatką wielu

nagród i odznaczeń przyznawanych zarówno w Polsce, jak i na świecie. Została nagrodzona Złotą Palmą na festiwalu w Cannes za rolę w filmie *Przesłuchanie* i Medalem Karola Wielkiego w dziedzinie kultury, za wkład w zjednoczenie Europy. Gra, śpiewa, reżyseruje, pisze felietony i dziennik internetowy, wydaje płyty i książki. Została wielokrotnie nagrodzona jako najpopularniejsza i najbardziej ceniona aktorka w kraju. Na koniec wieku XX przyznano jej w plebiscycie magazynu „Polityka” tytuł najwybitniejszej aktorki stulecia kinematografii polskiej. W 2005 roku podjęła, jako jedna z pierwszych, wyzwanie stworzenia teatru działającego niezależnie od struktur państwowych, czym zmieniła rzeczywistość teatralną w Polsce. W tym celu założyła Fundację Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury, której jest fundatorką i prezesem. Jej Fundacja stworzyła dwa teatry warszawskie, których Krystyna Janda jest dyrektorem artystycznym: Teatr Polonia i Och-Teatr. W roku 2014 została uhonorowana tytułem „Człowieka Wolności 25-lecia” w dziedzinie sztuki.

ELŻBIETA WOŹNIAK

Anglistka. Najchętniej przekłada farsy i komedie, nie unika dreszczowców, sztuk muzycznych i sztuk o poważnej tematyce. Wprowadziła do polskich teatrów wielu nieznanym autorów. Współpracuje z prawie wszystkimi scenami w Polsce. Wśród kilkudziesięciu przetłumaczonych przez nią tekstów można znaleźć wielkie przeboje, grane w licznych teatrach po kilkaset razy, m.in. *Mayday* i *Mayday* z R. Conneya, *Nie teraz, kochanie* J. Chapmana, *Złodzieja* E. Chappella, *Łódzko pełne cudzoziemców* D. Freemana, *Marię Callas. Lekcję śpiewu* T. McNally'ego, *Szalona nożyczki* P. Pörtnera, *Zamianę na wakacje* I. Ogilvy'ego, *39 stopni* J. Buchana, *Na końcu tęczy* P. Quiltera, musicale *Miss Sajgon* C.-M. Schönberga i *Carmen Latina* C. McLeoda oraz sztuki należące do poważniejszego gatunku, m.in. *Małą Steinberg* L. Halla, *Odwrot* W. Nicholsona i *Namiętności* P. Nicholasa. Dla Teatru Polonia przetłumaczyła m.in. *Boską!* P. Quiltera, *Kobiety w sytuacji krytycznej* J. Murray-Smith, *Kontrakt* M. Bartletta oraz *Konstelacje* N. Payne'a. W Och-Teatrze w jej tłumaczeniu możemy oglądać *Weekend* z R. R. Hawdona, *Pierwszą Damę* M. Kilburg Reedy, *Mayday, Mayday* oraz *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja* R. Cooneya.

MACIEJ MARIA PUTOWSKI

Scenograf i dekorator projektujący dla filmu, telewizji i scen teatralnych. Współpracował z wybitnymi reżyserami filmowymi: Andrzejem Wajdą (*Przekładaniec*, *Polowanie na muchy*, *Brzezina*, *Wesele*, *Ziemia obiecana*), Wojciechem Jerzym Hasem (*Lalka*, *Sanatorium pod klepsydrą*), Krzysztofem Zanussi (Życie rodzinne, *Za ścianą*, *Die Rolle*, *Barwy ochronne*, *Spirala*, *Wage in der Nacht*, *Constans*, *Kontrakt*), Januszem Majewskim (*Zakłete rewiry*, *Lokis*), Witoldem Leszczyńskim (*Konopielka*, *Siekierzada*), Marianne Ludke (*Fluchtige Bekanntschaften*, *Liebe ist kein Argument*) czy Markiem Nowickim (*Fik Mik*, *Sceny nocne*). Był również dekoratorem wnętrz przy ekranizacji dramatu S. Wyspiańskiego *Sędziowie. Tragedya* w reż. K. Swinarskiego. Projektował scenografię do spektakli Teatru Telewizji reżyserowanych przez Krystynę Jandę, m.in. do: *Fizjologii małżeństwa*, *Klubu kawalerów*, *Zazdrości*, *Porozmawiajmy o życiu i śmierci*, *Ślubów panieńskich* czy *Małych zbrodni małżeńskich*. Jest laureatem nagrody na Lubuskim Lecie Filmowym w Łagowie za wnętrza do *Wesela* A. Wajdy oraz nagrody na Festiwalu Dwa Teatry za scenografię do *Związku otwartego* K. Jandy. Z Krystyną Jandą współpracował także przy *Opowiadaniach zebranych* (Teatr Komedia w Warszawie), *Namiętności* (Teatr Nowy w Poznaniu), *Skoku z wysokości*, *Weekendzie*

TOMASZ OSSOLIŃSKI

z R., *Przedstawieniu świątecznym w szpitalu św. Andrzeja* (Och-Teatr w Warszawie) i *Seksie dla opornych* (Teatr Polonia w Warszawie). Wykłada w łódzkiej szkole filmowej, zajmuje się odtwarzaniem wnętrz historycznych w muzealnych obiektach zabytkowych oraz przygotowywaniem muzealnych wystaw.

Projektant mody i ceniony krawiec. Mentor młodych projektantów w polskiej edycji Project Runway, a także pierwszy polski projektant, o którego pracy powstał pełnometrażowy film dokumentalny – „Tomasz Ossoliński. Before the show” w reżyserii Judyty Fibiger. Talent i umiejętności Ossolińskiego docenił także międzynarodowy magazyn ELLE, wyróżniając go nagrodą „Projektant Elle”. W świecie mody Tomasz Ossoliński zadebiutował w 1993 r. damską kolekcją, dzięki której początkowo jego znakiem rozpoznawczym stał się gorset. Jednak jego największą namiętnością okazał się garnitur. Na co dzień projektant zajmuje się „bespoke tailoring”, czyli projektowaniem i szyciem ubrań na miarę. Konstrukcja i łatwość budowania form to jego mocna strona. Jest miłośnikiem szlachetnych tkanin, na stałe współpracuje z włoskimi producentami materiałów: Loro Piana, Ergomengildo Zegna i Lanificio F. LLI Cerutti. Tomasz Ossoliński to projektant, który swoje modowe wizje wciela w życie w zgodzie z najlepszymi tradycjami rzemiosła krawieckiego. Szyte przez niego ubrania charakteryzują się nowoczesnością linii, precyzją kroju i dbałością o każdy szczegół. Jego klientami są wymagający miłośnicy klasyki i biznesowej estetyki, których projektant zaprasza do swojego atelier zlokalizowanego przy ul. Mokotowskiej 56.

KATARZYNA ŁUSZCZYK

Reżyser światła. Studiowała na wydziale Wiedzy o Teatrze w Akademii Teatralnej w Warszawie i na wydziale Polonistyki na Uniwersytecie Warszawskim. Od 2002 r. jest stałym asystentem Krzysztofa Warlikowskiego, m.in. przy spektaklach: *Dybuk*, *Krum*, *Anioły w Ameryce*, *(A)pollonia*, *Koniec*, *Opowieści afrykańskie według Szekspira* i *Kabaret warszawski*.

Reżyserowała światła do przedstawień w: TR Warszawa, Teatrze Polonia, Teatrze Narodowym, Teatrze Polskim, Teatrze Ateneum i Nowym Teatrze w W-wie, Teatrze im. S. Jaracza w Łodzi, Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie i Operze Krakowskiej, Teatrze Capitol, Teatrze Polskim i Teatrze Współczesnym we Wrocławiu, Małopolskim Ogrodzie Sztuk i Starym Teatrze w Krakowie, Teatrze Nowym i Teatrze Wielkim w Poznaniu.

Współpracowała również jako projektant oświetlenia z Muzeum Powstania Warszawskiego przy spektaklach rocznicowych w reż: M.Grochowskiej, M.Libera, J.Klaty, P.Passiniego, przy 4 edycjach Festiwalu Niewinni Czarodzieje oraz przy otwarciu Roku Herberta w Teatrze Narodowym w Warszawie.

Stale współpracuje jako projektant oświetlenia z Centrum Nauki Kopernik w Warszawie.

Jako reżyser światła współpracowała m.in. z Agatą Dudą-Grac (10 spektakli), Pawłem Passinim, Małgorztą Bogajewską, Krystyną Jandą, Bogusławem Lindą, Szymonem Kaczmarkiem, Claudem Bardouil, Markiem Kalitą, Jackiem Orłowskim, Renate Jett, Redbadem Klijnstrą, Przemysławem Wojcieszkiem, Marcinem Librem.

Na stałe związana z Nowym Teatrem Krzysztofa Warlikowskiego.

MICHAŁ CACKO

Muzyk, kompozytor, realizator dźwięku. Z Teatrem Polonia i Och-Teatrem związany od wielu lat. Skomponował muzykę m.in. do *Przygody* w reż. K. Jandy, *Kantaty na cztery skrzydła* w reż. G. Warchoła, *Dobry wieczór Państwu* w reż. K. Materny, czy też do sztuki *Stacja*, *Ziemia* w reż. I. Buczkowskiej. Jest także realizatorem dźwięku wielu spektakli i koncertów na scenach obydwu teatrów m.in. *Białej bluzki*, *Piosenek z teatru*, *The Rocky Horror Show*, *Czas nas uczy pogody*, *Karaoke w teatrze*, koncertu Michała Bajora – *Od Piaf do Garou* oraz autorem efektów dźwiękowych m.in. w takich spektaklach, jak: *Miłość ci wszystko wybaczy* w reż. P. Wojcieszka, *Bagdad Cafe* w reż. K. Jandy, *Miłość Fedry* w reż. J. Pawłowskiej, *Rajskie jabłka* w reż. Ż. Gierasimowej, *Po co są matki?* w reż. R. Glińskiego, *Dowód* w reż. A. Seweryna, *Boska!* w reż. A. Domalika, *Trzeba zabić starszą panią* w reż. C. Żaka, *Zemsta* w reż. W. Śmigasiewicza czy *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja* w reż. K. Jandy. Prywatnie chciałby być ratownikiem medycznym.

JANUSZ BOGACKI

Pianista, kompozytor, aranżer. Debiutował w 1964 r. w kabarecie studenckim „Fermata” z Maciejem Zembatym i na festiwalu w Opolu piosenką Romans Otwocki w wykonaniu Aliny Janowskiej. Współpracował też ze studenckimi zespołami jazzowymi.

W 1965 r. rozpoczęła stałą współpracę z Polskim Radiem i Telewizją. W III programie Polskiego Radia prowadził zespół jazzowy, w którym grali m.in.: Tomasz Stańko, Zbigniew Namysłowski, Henryk Majewski, Zbigniew Jareńko. Z tym zespołem nagrał jako aranżer i pianista ponad 200 bluesów i tematów jazzowych. Skomponował muzykę dla Ilustrowanego Tygodnika Rozrywkowego i Rodziny Poszepczyńskich oraz sygnał Radiowej Trójki.

Współpracował także z West Deutsche Rundfunk w Kolonii i zespołem jazzowym Free Art.Set. w Essen. W Polsce założył zespół jazzowy High Water Mark. Skomponował i nagrał dla Polskiego Radia i TVP ok. 350 piosenek, współpracując m.in. z: Agnieszką Osiecką, Maciejem Zembatym, Jackiem

Janczarskim, Jonaszem Koftą, Ireneuszem Iredyńskim, Wojciechem Młynarskim. Jest także autorem muzyki do filmów i przedstawień teatralnych wystawianych w warszawskich teatrach: Ateneum, Powszechnym, Współczesnym, Och-Teatrze czy Teatrze Polonia, a także w Kaliszu, Poznaniu, Zielonej Górze, Wrocławiu, Częstochowie.

Przygotował muzyczne przedstawienia z piosenkami Edith Piaf, Georgesa Brassensa i Kataliny Jędrusik w Teatrze Rampa oraz Leonarda Cohena w teatrze muzycznym Roma w Warszawie. Akompaniuje i współpracuje przy recitalach aktorskich: Krystyny Jandy, Aliny Janowskiej, Ewy Dałkowskiej, Piotra Machalicy, Krzysztofa Tyńca, Joanny Szczepkowskiej, Agnieszki Matysiak, Doroty Pomykały, Elżbiety Jodłowskiej i stworzył grupę AMOK z Agnieszką Judycką, Moniką Węgiel i Katarzyną Dąbrowską.

ANNAIBERSZER

Aktorka teatralna. Absolwentka reżyserii dźwięku na Akademii Muzycznej w Warszawie. Wybitna tancerka tango i flamenco, choreograf i pedagog tańca.

Jest autorką choreografii do ponad dwudziestu spektakli teatralnych, m.in.: *Tango Nuevo* w Teatrze Muzycznym w Gdyni, *Na czworakach* w reż. K. Kutza w Teatrze Narodowym w Warszawie, *Tango Piazzola* w Teatrze Słowackiego w Krakowie, *Nasza klasa* w Teatrze na Woli w Warszawie, *Młody Stalin* w Teatrze Dramatycznym w Warszawie czy też *Bromba w sieci* w Teatrze 6. piętro. Jako aktorka występowała na deskach warszawskich teatrów, m.in. Teatru Narodowego w *Śnie nocy letniej* w reż. J. Grzegorzewskiego, Teatru Syrena w *Tango Operacie*, Teatru Polonia w spektaklach *Boska!*, *Bagdad Cafe* oraz *Flamenco Namiętnie*. Zagrała tytułowe role w *Carmen* w reż. J. Stańka i *Mistrzu i Małgorzacie* w reż. R. Talarczyka. Widzom telewizyjnym dała się poznać jako włoska policjantka Francesca w popularnym serialu *Ranczo*.

MAŁGORZATA DOMAŃSKA

Kostiumolog, scenograf i fotograf. Jest autorką kostiumów m.in. do *Głosów* w reż. J. Kijowskiego, *Pustej klatki* w reż. L. Barona, *Dyskoteki* w reż. R. Rewińskiego, *Przez dotyk* w reż. M. Łazarkiewicz czy *Drogi powrotnej* w reż. J. Kaszubowskiego. Współpracowała przy realizacji kostiumów m.in. do *Wielkiego Szu* w reż. S. Chęcińskiego, *Odwetu* w reż. T. Zygadły, *Lubię nietoperze* w reż. G. Warchoła, *Oskara* w reż. M. Piwowskiego, a także dwóch Teatrów Telewizji w reż. W. Adamka: *I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*. Jest też autorką fotosów z planów seriali telewizyjnych (*Męskie-żeńskie* w reż. K. Jandy, *Garderoba* w reż. J. Szczepkowskiej). Przygotowała scenografię do *Małżeństwa Marii K.* w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu, gdzie współpracowała także przy *Trwa jeszcze bal* B. Urbankowskiego i *Pannie Tutli-Putli* według Witkacego. W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku istnienia obu scen, zrealizowała m.in. kostiumy do spektakli w reżyserii Krystyny Jandy: *Lament na pl. Konstytucji*, *Seks dla opornych*,

ALICJA PRZERAZIŃSKA

Związek otwarty oraz do sztuki *Zaświaty czyli czy pies ma duszę?* w reż. M. Seweryn, *Pod mocnym aniołem* w reż. M. Umer czy *Kobieta z widokiem na taras* w reż. S. Tyma. Scenografię i kostiumy przygotowała m.in. do spektakli *Kantata na cztery skrzydła* w reż. G. Warchoła, *Biała bluzka* w reż. M. Umer, *Kontrakt* w reż. Krystyna Jandy, *Alicja ♥ Alicja* w reż. M. Seweryn, *Pierwsza Dama* w reż. G. Warchoła, *Romanca* w reż. W. Malajkata. Jest autorką scenografii do spektaklu *Ich czworo* w reż. J. Stuhra. Jako asystent scenografa współtworzyła ponad 60 przedstawień.

Producentka teatralna, asystentka reżysera, inspicjentka. Studiowała w warszawskiej Akademii Teatralnej na wydziale Wiedzy o Teatrze, gdzie w 2006 r. asystowała przy spektaklach dyplomowych (m.in. *Pałapka*, reż. B. Suchocka). Z Fundacją Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury związana od 2006 r. Pracowała jako asystent reżysera i producent wykonawczy przy wielu spektaklach Och-Teatru, m.in. *Biała bluzka* w reż. M. Umer, *Weekend z R.* w reż. K. Jandy, *Koza albo kim jest Sylwia?* w reż. K. Adamik i O. Chajdas, *Pocztówki z Europy*, w reż. K. Jandy, *Trzeba zabić starszą panią* w reż. C. Żaka, *Zemsta* w reż. W. Śmigalsiewicza, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja* w reż. K. Jandy. W ciągu ostatnich 5 lat współpracowała przy realizacji kilkunastu koncertów, wydarzeń estradowych, gali i słuchowisk radiowych.

Bon moty Noëla Cowarda

„Lubię trzy rzeczy, których absolutnie nie rozumiem: nowoczesne malarstwo, nowoczesną muzykę i nowoczesne kobiety”.

„Łatwiej ofiarujemy nasze serce niż nasze pieniądze”.

„Jestem zdeterminowany, żeby podróżować przez życie w pierwszej klasie”.

Paweł Kałużyński „Gwiazdy” 2014

Dostrzec znaczy wiedzieć

W AXA zawsze staramy się dostrzec więcej niż inni, dogłębnie spojrzeć na potrzeby naszych klientów, aby stworzyć doskonale dopasowane produkty.

Tak powstało ubezpieczenie **AXA Art**.

Sztuka może zmieniać świat
Chcemy w tym pomagać

PATRON MEDIALNY SPEKTAKLU

AMARISTO
Och Cafe

POBUDZENI DO DYSKUSJI? ZAPRASZAMY NA KAWĘ

facebook.com/BufetyAmaristo
Och Cafe,
ul. Grójecka 65, Warszawa

PREMIERY W ROKU 2014 DOFINANSOWANO
ZE ŚRODKÓW:

MIASTO
STOLECZNE
WARSZAWA

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

MECENAS TEATRÓW:

PARTNER OCH-TEATRU:

PARTNER PREMIERY:

DORADCA PRAWNY
TEATRÓW:

MECENAS TECHNOLOGICZNY
TEATRÓW:

PARTNER PREMIER:

PARTNER TELEINFORMATYCZNY
TEATRÓW:

PARTNER REMONTU
OCH-TEATRU:

ZA WSPARCIE PRZY PRODUKCJI
SPEKTAKLU DZIĘKUJEMY:

PATRONI MEDIALNI:

Scenografię wykonano w pracowni Bartłomieja Kłoska.
Kostiumy do spektaklu zrealizowano w pracowni Tomasza Ossolińskiego.
Dziękujemy pani Joannie Denier za wykonanie nakryć głowy.

FUNDACJA KRYSZYNY JANDY NA RZECZ KULTURY

PREZES FUNDACJI

Krystyna Janda

CZŁONEK ZARZĄDU FUNDACJI

Maria Seweryn

RADA FUNDACJI

Janusz Jaworski, Ernest Jędrzejewski,
Jerzy Karwowski, Magdalena Kłosińska

DYREKTOR TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Katarzyna Błachiewicz

KONTROLER FINANSOWY

Aleksander Szafrąński

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW

Barbara Bogucka, Joanna Różańska

KOMUNIKACJA I PR

Józefina Bartyzel, Natalia Chodań,
Katarzyna Szustow

IMPRESARIAT

Iwona Gradkowska

BIURO OBSŁUGI WIDZA

Natalia Chodań, Marcin Możdżyński

KASA BILETOWA

Piotr Bajcar, Mirosław Gajkowski,
Michał Kołodziej, Marcin Możdżyński,
Tomasz Płacheta

PRODUCENCI WYKONAWCZY/INSPICJENCI

Alicja Przerazińska, Ewa Ratkowska,
Marta Więclawska, Jan Malawski,
Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI

Małgorzata Domańska
(Scenografia i Kostiumy),
Paweł Szymczyk (Światło i Dźwięk)

OŚWIETLENIE, AKUSTYKA I MULTIMEDIA

Tatiana Czabańska, Agnieszka
Szczepanowska, Michał Cacko,
Adam Czaplicki, Paweł Danielski,
Paweł Nowicki, Rafał Piotrowski,
Paweł Szymczyk, Waldemar Zatorski

OBSŁUGA SCENY

Piotr Bajcar, Jan Cudak, Hubert Kwaśny,
Tomasz Przystępny, Rafał Rossa, Andrzej
Solis, Piotr Zwolak, Jarosław Żurawski

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY

Anna Czerwińska, Katarzyna Marciniak,
Agnieszka Rębecka, Hubert Grabowski

GARDEROBIANE

Wiesława Kamińska, Ewa Klimaszewska,
Maria Pińkowska, Anna Sokołowska

DANE TELEADRESOWE

TEATR POLONIA

ul. Marszałkowska 56
00-545 Warszawa
tel. 22 622 21 32
www.teatrpolonia.pl

OCH-TEATR

ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00
www.ochteatr.com.pl

Kasy biletowe czynne codziennie
w godz. 12:00 - 19:00
bilety@teatrpolonia.pl
bilety@ochteatr.com.pl
Bilety dostępne także online
www.teatrpolonia.pl
www.ochteatr.com.pl

OCH TEATR